

Såfremt der er indgået en konkret eller generel aftale om en diplomatisk forsikring med den pågældende udlændings hjemland eller et relevant tredjeland, skal retten også inddrage denne i afgørelsen af, om udlændingelovens § 31 er til hinder for udsendelse. I sådanne sager vil retten normalt skulle indhente en udtalelse fra Udenrigsministeriet til brug for rettens vurdering af betydningen af den diplomatisk forsikring. Retten bør endvidere vurdere, hvorvidt en sådan udtalelse tilige skal indgå i det materiale, der sendes til brug for Flygtningenævnets afgivelse af udtalelse.

Efter forslaget til stk. 1, nr. 5, behandles efter det foreslåede kapitel 7 b også sager efter udlændingelovens § 32 b i forhold til udlændinge, der er blevet udvist efter § 25, nr. 1, og som har fået tålt ophold. Det gælder også, hvis udlændingen har fået tålt ophold som følge af en afgørelse truffet af asylmyndighederne, Udlændingetjeneste og Flygtningenævnet. Efter udlændingelovens § 32 b skal en afgørelse om, at § 31 er til hinder for udsendelse, ændres, hvis det grundlag, der er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede.

Bliver en aftale om en diplomatisk forsikring først indgået, efter at retten har truffet afgørelse om, at udlændingelovens § 31 anses for at være til hinder for udsendelse af en udlænding, kan justitsministeren, eller den ministeren bemyndiger hertil, således indbringe sagen på ny for retten med henblik på en vurdering af, om den diplomatisk forsikring giver anledning til at ændre afgørelsen om udsendelse. Dette gælder også, hvis den diplomatisk forsikring angår en sag, hvor en udlænding, der er udvist efter udlændingelovens § 25, nr. 1, opholder sig her i landet på tålt ophold som følge af en beslutning truffet af Udlændingetjeneste eller Flygtningenævnet, jf. den foreslåede bestemmelse i § 46 g, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 13. Også i disse sager kan der være behov for, at retten indhenter en udtalelse fra Flygtningenævnet, jf. den foreslåede bestemmelse i § 45 h, stk. 4.

Indgår der en aftale om en diplomatisk forsikring i en asylsag, som ikke vedrører en udlænding, der er udvist af hensyn til statens sikkerhed, vil det som hidtil være Udlændingetjeneste og Flygtningenævnet, som skal vurdere, hvorvidt en sådan aftale kan føre til udsendelse af den pågældende.

Efter forslaget til stk. 2 indbringes de nævnte sager omfattet af det foreslåede kapitel 7 b for Københavns Byret. Sagen indbringes for retten af det offentlige, dvs. af justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, jf. herved den foreslåede bestemmelse i § 45 b, jf. lovforslagets § 1, nr. 6, hvorefter justitsministeren vurderer, om udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, og således er den, der har kend-

skab til de fortrolige oplysninger i sagen, der har ført til denne vurdering. Efter den foreslåede bestemmelse i § 46 g, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 10, kan udlændingen skriftligt over for Integrationsministeriet give afkald på, at en afgørelse om, at udlændingen er udvist efter udlændingelovens § 25, nr. 1, indbringes for retten.

Det følger af retsplejelovens § 469, stk. 2, jf. den foreslåede bestemmelse i § 45 k, at sagen skal indbringes for retten inden 5 søgnedage efter f.eks. udvisningsafgørelsen, dog skal frihedsberøvelse indbringes inden 3 døgn fra frihedsberøvelsens iværksættelse, jf. herved den foreslåede bestemmelse i § 37, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

Som følge af sagernes særlige karakter foreslås det, at der i sagens afgørelse ved byretten deltager 3 dommere. Bestemmelsen indebærer, at der ved hovedforhandlingen i byretten deltager 3 dommere (»sagens afgørelse«), mens en enkelt dommer uden for hovedforhandlingen som udgangspunkt kan handle på rettens vegne, jf. retsplejelovens § 12, stk. 2.

Hvis udlændingen er frihedsberøvet, skal der mindst hver 4. uge tages stilling til frihedsberøvelsens opretholdelse, jf. udlændingelovens § 37, stk. 3. På denne baggrund foreslås det i 2. pkt., at retten kan bestemme, at der ved behandlingen af en sag om frihedsberøvelse af udlændingen alene deltager 1 dommer. Dette vil f.eks. kunne være relevant, hvis der i et retsmøde skal tages stilling til spørgsmålet om fortsat frihedsberøvelse af udlændingen, men uden at der opstår spørgsmål om at fremlægge nye oplysninger i relation til farevurderingen og udvisningsafgørelsen.

Det foreslås endelig, at den, der indbringer sagen for retten (justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil), og som er en part i sagen, jf. den foreslåede bestemmelse i § 45 e, stk. 1 – ud over de almindelige regler om rettergangsfuldmægtige, jf. retsplejelovens § 260 – helt eller delvist kan lade personer, der er ansat i Politiets Efterretningstjeneste, møde for sig i retten som rettergangsfuldmægtig. Den foreslåede bestemmelse skal ses i lyset af, at der under sagen vil skulle fremlægges fortrolige oplysninger fra PET, som har dannet grundlag for farevurderingen, og bestemmelsen supplerer i øvrigt retsplejelovens § 260, stk. 1, nr. 4, hvorefter personer, der er ansat hos en part, kan møde som rettergangsfuldmægtig. Det forudsættes, at det i givet fald vil være en juridisk medarbejder fra PET, som møder i retten.

Efter forslaget til stk. 3 har sagens indbringelse for retten opsættende virkning, når udlændingen opholder sig her i landet, medmindre der er tale om indbringelse af en afgørelse om frihedsberøvelse efter den foreslå-